

закріпити термінологію, яка безпосередньо стосується кіберзлочинності, зокрема визначення ключових понять «кіберзлочин» і «кіберзлочинність».

Література

1. Словник термінів з кібербезпеки / за заг. ред. О. Копатіна, Є. Скулишина. – К.: Аванпост- Прим, 2012. – 214 с.
2. Кримінальний кодекс України: закон України від 05.04.2001 № 2341-III // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [/http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2341-14](http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2341-14)
3. Русецький А.А. Теоретико-правовий аналіз понять кіберзлочин і кіберзлочинність /А.А. Русецький, Д.А. Куцолабський // Право і безпека. – №1 (64). – С. 74-75.
4. «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» Закон України від 5.10.2017 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2163-19>.

УДК 37.015.31: 17.022.1-053.6 (043.2)

Пильгун Н.В., к.ю.н., доцент,
Лавренчук М.М., студентка,
Навчально -науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

МОРАЛЬНІ ЯКОСТІ МОЛОДІ В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Сучасне молоде суспільство значно відрізняється від своїх попередників, адже розвивається у новому світі, зі зміненими поглядами та пріоритетами. Ціннісні орієнтири людей середнього і старшого покоління вже склалися, сформувалися. Вони можуть змінюватися, але не завжди, не відразу і з великими труднощами. Молодь – це група, яка тільки починає входити в соціум і готова прийняти будь-які орієнтири. Сьогодні моральні цінності молоді складаються стихійно, багато в чому вони ілюзорні, нерідко вони жорстко раціональні, морально розпливчасті. Сучасна міська молодь добре інформована, але інформованість не означає освіченість. У морі інформації людина може взагалі пропустити завдання морального вдосконалення, бо їй цілком виявиться достатнім володіти сучасною технікою, діяти з міркувань найближчій вигоди та не надто піклуватися про завтрашній день. А суспільство, позбавлене культурних підвалин, цінностей і традицій людської свідомості та відповідальності, духовно-моральних принципів – нездатне до виживання [5, с.208-209].

На думку багатьох вчених, ХХІ століття можна назвати кризою моралі сучасної молоді, тому дана проблема стає все більше і більше актуальною. Жахливо те, що словосполучення «двадцять перше століття» викликає у нас такі асоціації, як криза, технічний прогрес, революції, акції протесту,

знецінення людських цінностей. Якщо криза, технічний прогрес, революції та акції протесту відбуваються за участі людини, то знецінення людських цінностей відбувається завдяки пасивності та бездіяльності людей. Те що люди втрачають систему своїх моральних принципів, на мою думку, є наслідком втрати свого духовного рівня, втрати духовного світу та зрілості.

Терміни «мораль» і «моральність» вживаються в основному в одному значенні – як слова-синоніми. Тим більше, вони рівнозначні в прикладному аспекті (у плані завдань юридичної науки). Хоча деякі фахівці в сфері етики вбачають відмінності у цих словах. Гегель також поділяв мораль і моральність, називаючи право, мораль і моральність трьома послідовними ступенями у розвитку об'єктивного духу [2, с.278]. Тому моральна свідомість є найвищим вираженням розвитку людини. Коли немає моральної свідомості, гуманізму кожної окремої людини, то й немає її розвитку, повного сформування особистості з її внутрішнім світом. Моральна цінність – це те, що має зв'язок із внутрішнім світом людини, те, що ми високо поважаємо і цінуємо, це рівень її загальної культури. На мою думку, це ті правила та засади, які кожна людина для себе обирає і потім все життя приймає рішення, спираючись на них.

Під моральними цінностями розуміють все, що людям особливо дорого і необхідно для життя. В сутності, це погляди, почуття, інтереси, ідеї, думки і явища. У кожної людини формується своя особиста система цінностей. Тобто у кожного з нас вибудовується так звана «піраміда цінностей», яка в повній мірі відображає внутрішній світ особистості. Вимога моральної досконалості як внутрішнього стану передбачає вільне або добровільне виконання; будь-який примус, не тільки фізичний, але й психологічний, тут і не бажаний, і неможливий; навпаки, зовнішнє здійснення певного закономірного порядку передбачає прямий або побічний примус, оскільки тут прямою й найближчою метою визнається конкретно реалізація, зовнішнє виконання певного блага, наприклад, забезпечення громадської безпеки. Виходячи із цього, примусовий характер закону стає необхідністю, бо ніяка щира людина не буде стверджувати, що одним словесним переконанням можна відразу припинити всі вбивства, шахрайства та інші злочини [3, с. 441]. Тоді як інтерес моральний належить безпосередньо не до зовнішньої реалізації добра, а до його внутрішнього існування в людському серці [4, с. 125]. Проблеми молоді непокоїли суспільство в усі часи, і тоді, коли люди похилого віку були молодими, і коли їх батькам було по вісімнадцять, і вони тільки обирали, якою дорогою їм піти. Проблема молоді - одна з основних, тому що, як не банально це звучить, за нею майбутнє. Але вік нинішній і вік минулий завжди будуть вступати у суперечність. Якщо цінності – це те, що людина вважає важливішим за все, то головні цінності кожної людини повинні бути такі: сім'я, свобода, праця, творчість, друзі,

відповідальність, солідарність, чесність, вихованість.

На нашу думку, головні цінності повинні формуватися в дитинстві і в сім'ї, бо коли ще, як не в дитинстві, закладати фундамент для подальшого становлення особистості. Але разом з тим і школа має формувати моральні якості у людини, і вищі навчальні заклади також впливають на її культурний рівень. Однією з рис справжньої людини, для котрої моральні цінності займають якесь місце в житті, є толерантність. Англійською – готовність бути терплячим. Українською – здатність терпіти щось або когось, бути стриманим і стійким. Та, на жаль, жодне з цих значень не притаманне дітям двадцять першого століття. Принципи толерантності маловідомі для сучасного населення нашої країни так само, як і населенню багатьох інших країн. Адже, судячи з вчинків та слів, котрі переважають зараз, можна сказати про агресивність і нетерплячість, але аж ніяк не про розуміння почуттів і переживань до оточуючих людей. Соціологічні дослідження ціннісних орієнтацій студентської молоді останнього десятиріччя переконують, що у свідомості сучасної молоді формується тип особистості, характерний для західного суспільства — особистості, яка насамперед цінує себе і вважає, що її діяльність, успіх у житті залежать саме від неї. З одного боку, це непогано, адже орієнтація на власні сили, розум, здібності при досягненні життєвих цілей вимагає роботи над собою, наполегливого оволодіння знаннями тощо. Утім найголовніше, щоб при виконанні цих завдань не формувалась людина-егоїст, яка зможе переступити через усе заради досягнення своєї мети.

Існує так зване «золоте правило» – своєрідний поріг моральної зрілості. Воно зобов'язує застосовувати до власних вчинків ту саму мірку, якою міряємо діяння інших людей. Воно стверджує, що всі мають право на щастя. Та для цього кожен повинен творити добро, адже з давніх-давен гарні стосунки між людьми, взаємопідтримка та милосердя були основними в житті. Якщо людина володіє високо моральними цінностями, то вона ніколи не порушить закон. Так, повної моральності не досягло жодне суспільство, оскільки моральність – це не абсолютна константа, а відносна. Це нескінченний пошук ідеалу і гармонії, виваженості та відповідності, адекватності та пропорційності, справедливості та доцільності, гуманізму і демократизму. Це рух до розвитку, вдосконалення і самовдосконалення, прогресу в суспільному житті [1, с. 214].

Література

1. Актуальные проблемы теории государства и права: учебное пособие / Отв. ред. Р.В. Шагиева. – М.: Норма: Инфра-М, 2011. – 284 с.
2. Гегель Г. Философия права / Г. Гегель. – М.: Мысль, 1990. – 524 с.
3. Соловьев В.С. Оправдание добра. Нравственная философия / В.С. Соловьев // Сочинения : в 2 т. – М. : Мысль, 1988. – Т. 1. – 498 с.
4. Соловьев В. С. Смысл любви / В. С. Соловьев. – М.: Современник, 1991,

– 327 с.

5. Яновский Р.Г. Глобальные изменения и социальная безопасность / Р.Г. Яновский. – М.: Наука, 1999. – 357 с.

УДК 37.015.31: 17.022.1-053.6 (043.2)

Пильгун Н.В., к.ю.н., доцент,
Мировська К.О., студентка,
Навчально -науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

СОЦІАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ МОЛОДІ НА ЕТАПІ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ ДЕРЖАВИ

З точки зору соціології і філософії особистість – явище соціальне, тісно пов'язане з часом і відображає все, що закладено в людині історично. В цілому, особистість – це стійкий комплекс якостей, цінностей, властивостей, набутий під впливом відповідної культури суспільства і конкретних соціальних груп до яких належать в процесі тісного спілкування і діяльності цих груп [1, с. 104]. Політичне і економне становище в суспільстві впливає на розвиток особистості. Соціальне виховання можна описати як систему впливу суспільства на людські цінності, ідеї, погляди та життєві установки за для узгодження особистісного та загальносуспільного розвитку. Соціальне виховання є складовою частиною і одним з найбільш вагомих факторів соціалізаційного процесу. Більшість дослідників розглядають соціалізацію як процес засвоєння особистістю системи знань, норм і цінностей, соціального досвіду, соціальних якостей і рис, соціальних ролей, зразків і психологічних механізмів поведінки. При цьому підкреслюється, що соціалізація здійснюється як в межах цілеспрямованого соціально-виховного впливу, так і спонтанно, в умовах стихійних впливів на особистість. Соціальне виховання виступає саме цілеспрямованою, спеціально організованою діяльністю в даному напрямку [2, с. 87]. В. Нікітін підкреслює провідне значення соціального виховання в процесі соціалізації особистості, сенс якого полягає у «допомозі людині не лише в соціальному орієнтуванні, а й набутті здатності соціального функціонування, зокрема у розвитку таких рис, як милосердя і співчуття» [3, с. 6].

Особливої уваги заслуговує розгляд науковцем категорії соціальність як «здатність людини до взаємодії з соціальним світом». На думку вченого вона виражає типологічну характеристику суспільної природи людини на індивідуальному рівні і тому охоплює суб'єктивність, яка розуміється як здатність бути джерелом особистої активності, прояв індивідуального